

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **J. M.**

oskarżonego z art. 212 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 kwietnia 2025 r.,

wniosku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie

o przekazanie sprawy IV K 274/25 do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
Radomiu.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wpłynął akt oskarżenia, w którym zarzucono J. M. , że:

„I. w okresie od dnia 9 marca 2018 roku do dnia 5 października 2021 roku w L., woj. [...] i W., mój. [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, za pośrednictwem pism kierowanych do Prokuratora Generalnego i Prokuratora Krajowego, opatrzonych danymi osobowymi innych osób, zniesławił X. Y. prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie, zarzucając jej postępowanie niezgodne z prawem, wykorzystujące sprawowany urząd dla

własnych i osób bliskich interesów, podawanie nieprawdziwych danych w składanych w latach 2016-2019 oświadczeniach majątkowych dot. źródeł pochodzenia i ukrywania składników majątku, to jest o postępowanie mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania stanowiska prokuratora, a przez to uporczywie nękał X. Y., wzbudzając u niej poczucie udręczenia w związku z inicjowanymi, na skutek kierowanych pism, postępowaniami karnymi i służbowymi, kontrolami skarbowymi, które to zachowania podejmował z powodu wykonywanego przez nią zawodu prokuratora i zadań oskarżyciela publicznego w sprawie Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. akt IV K 104/18 przeciwko oskarżonemu J. M. i innym, tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. w zb. z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

II. w okresie od dnia 30 maja 2019 roku do dnia 11 czerwca 2019 roku w W., woj. [...], przetwarzał dane osobowe D. K. w postaci jej imienia i nazwiska oraz adresu prowadzonej działalności gospodarczej, nie będąc do tego uprawnionym, w ten sposób, że wykorzystał je w piśmie datowanym na dzień 30 maja 2019 roku, nadanym w placówce pocztowej w dniu 7 czerwca 2019 roku i adresowanym do Prokuratora Generalnego, zawierającym treści zniesławiające X. Y., stwarzając pozory, że to D. K. jest nadawcą pisma, tj. o przestępstwo z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 roku o ochronie danych osobowych (...) w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

III. w okresie od dnia 19 lipca 2019 roku do dnia 25 lipca 2019 roku w L., woj. [...] i W., woj. [...], przetwarzał dane osobowe I. D. w postaci imienia i nazwiska oraz adresu prowadzonej działalności gospodarczej, nie będąc do tego uprawnionym, w ten sposób, że wykorzystał je w piśmie datowanym na dzień 19 lipca 2019 roku, nadanym w placówce pocztowej w dniu 23 lipca 2019 roku i adresowanym do Prokuratora Krajowego, zawierającym treści zniesławiające X. Y., stwarzając pozory, że to I. D. jest nadawcą, tj. o przestępstwo z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 roku o ochronie danych osobowych (...) w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

IV. w okresie od dnia 29 września 2021 roku do dnia 5 października 2021 roku w L., woj. [...] i W., woj. [...], przetwarzał dane osobowe W. H. w postaci imienia i nazwiska, nie będąc do tego uprawnionym, w ten sposób, że wykorzystał

je w piśmie datowanym na dzień 28 września 2021 roku, nadanym w placówce pocztowej i adresowanym do Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego, zawierającym treści zniesławiające X. Y., stwarzając pozory, że to W. H. jest nadawcą, tj. o przestępstwo z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 2018 roku o ochronie danych osobowych (...) w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2025 r., sygn. akt IV K 274/25, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie opisanej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu podano, że pokrzywdzoną w sprawie jest prokurator Prokuratury Okręgowej w Lublinie X. Y., która jest znana większości sędziów orzekających w Sądzie właściwym do rozpoznania sprawy, co może wpłynąć na swobodę orzekania i stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 37 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Przepis ten stanowi wyjątek od gwarancyjnej zasady rozpoznawania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, co powoduje, wskazane w nim dobro wymiaru sprawiedliwości musi mieć charakter rzeczywisty i wiązać się z konkretną sprawą. Jak przyjmuje się w orzecznictwie, jedną z podstaw uzasadniających podjęcie decyzji w trybie art. 37 § 1 k.p.k. jest sytuacja, w której, z uwagi na relacje występującymi między sędziami sądu właściwego a uczestnikami procesu karnego, może wystąpić u zewnętrznego obserwatora przekonanie o braku podstaw do bezstronnego i niezależnego rozpoznania sprawy. W realiach omawianej sprawy, wszystkie czyny zarzucane oskarżonemu wiążą się z osobą prokurator Prokuratury Okręgowej w Lublinie X. Y., która znana jest sędziom Sądu właściwego w związku z wykonywaniem czynności oskarżyciela publicznego. Równie istotne jest także to, o czym w uzasadnieniu postanowienia nie wspomniano, że zachowanie oskarżonego powiązane z postępowaniem prokuratora w toku sprawy sądowej prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Lublinie, na co wskazuje treść pierwszego z postawionych

oskarżonemu zarzutów. Okoliczności te powodują, że w odbiorze społecznym, a także w odbiorze osób bezpośrednio zainteresowanych wynikiem postępowania, może powstać przekonanie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy przez Sąd właściwy. W konsekwencji konieczne było przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu i to poza okręg Sądu Okręgowego w Lublinie.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[r.g.]